

Sygn. akt II KK 129/12

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 września 2012 r.,
sprawy **J. Z.**
skazanego z art. 258 § 2 kk i z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu
narkomanii
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 25 stycznia 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego
z dnia 21 czerwca 2011 r.,

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2012 r., Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonych J. Z., J. G. i G. P., skazanych wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 21 czerwca 2011 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie wobec wszystkich oskarżonych uznając apelacje obrońców za oczywiście bezzasadne.

Kasację od wymienionego wyroku Sądu Apelacyjnego wywiódł obrońca oskarżonego J. Z. zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w całości w odniesieniu do J. Z. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie prawa do obrony zagwarantowanego w Konstytucji RP w art. 42 ust. 2 oraz w Kodeksie postępowania karnego w art. 6 k.p.k.

W oparciu o przytoczone zarzuty skarżący wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu”.

W złożonej przez siebie odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym i z tego względu podlega oddaleniu na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Z wywodów zawartych uzasadnieniu kasacji wynika, że zarzucane naruszenie przepisów polega, zdaniem skarżącego, na tym, że Sąd Apelacyjny rozpatrując niniejszą sprawę nie zapoznał się z argumentacją Sądu Rejonowego zawartą w uzasadnieniu wyroku wydanego w sprawie IV K 3531/06.

Zarzut ten jest jednak nieprawdziwy, gdyż Sąd Apelacyjny, postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 25 stycznia 2012 r., zaliczył do materiału dowodowego odpis nieprawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w sprawie IV K 3531/06, uwzględniając tym samym wniosek obrońcy skazanego J. Z. (o czym świadczy protokół rozprawy zawarty na k. 9377 akt). Nadto wskazać trzeba, że Sąd ten odniósł się do wszystkich zarzutów apelacyjnych, należycie wypełniając w tym zakresie dyspozycje art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k.

Podkreślić należy, jak słusznie zauważa prokuratura, że prawo do obrony zagwarantowane w art. 42 ust. 2 Konstytucji RP oraz w art. 6 k.p.k. w sensie materialnym obejmuje kilka uprawnień, a w tym: prawo do wypowiedania się co do wszelkich punktów oskarżenia oraz odpowiedzialności cywilnoprawnej, która w konkretnym procesie może być przedmiotem rozstrzygnięcia, prawo do podejmowania innych, odpowiednich czynności procesowych zmierzających do obalenia oskarżenia albo złagodzenia odpowiedzialności karnej, jak również do wykazania, że oskarżonego nie obciąża odpowiedzialność cywilna albo też obciąża go w rozmiarach mniejszych niż wynikałoby to z twierdzeń powoda lub prokuratora oraz prawo do zwalczania na przewidzianej prawem drodze uciążliwych środków procesowych. Prawo do obrony przysługuje w toku całego procesu, a warunkiem

jego realizacji jest przysługujące oskarżonemu prawo do udziału w rozprawach i posiedzeniach przed sądem, a także do udziału w czynnościach przeprowadzanych na rozprawie lub posiedzeniu oraz poza rozprawą lub posiedzeniem.

Mając powyższe na uwadze doprawdy nie sposób stwierdzić, aby którekolwiek z wymienionych uprawnień zostało chociażby ograniczone względem skazanego J. Z. w niniejszej sprawie. Na jakiegokolwiek naruszenia tego rodzaju nie wskazuje nawet obrońca skazanego w swojej skardze kasacyjnej – ograniczając się jedynie do podniesienia niezapoznania się przez Sąd Apelacyjny z argumentacją Sądu Rejonowego zawartą w uzasadnieniu wyroku wydanego w sprawie IV K 3531/06, którym to wyrokiem uniewinniono m. in. ojca skazanego. Za Sądem Apelacyjnym należy w tejże kwestii uznać, że art. 8 k.p.k. daje sądom prawo do samodzielnego rozstrzygnięcia kwestii faktycznych i prawnych w odpowiednim zakresie – bez sugerowania się innymi zapadłymi orzeczeniami sądowymi.

Z przedstawionych powodów trzeba więc uznać złożoną przez skarżącą kasację za nieuzasadnioną i subiektywną polemikę z prawidłowymi i wyczerpującymi orzeczeniami sądowymi. Stąd też należało oddalić złożoną przez skarżącą kasację w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.